

УВодно слово

Свеска 1 *Боїословља* за 2009. годину нуди на први поглед прилично разнолике теме. Текстове ипак повезује једна заједничка нит која се провлачи кроз антрополошке, еклисиолошке, хагиографске, биоетичке, социолошке и друге области. Уредништву је некако мило што се на једном месту, у једном свезку или руковети, налазе радови који говоре о католичанском карактеру теологије и који историју доводе у јаку и потребну везу са садашњошћу. Аутор чланка о језику Семита говори о сродности језика насталих од ове групе народа. Илија Томић истиче да је значај ове групе народа, која је заузимала, а и данас такође заузима широке просторе Блискога истока, Азије, Медитерана и Африке у томе што су били посредници највише културе тога доба а неки од народа који су им припадали (Феничани) створили су писмо алфавет које у прерађеном облику већи део човечанства користи и данас. Рад Марка Вилотића осветљава Оригеново учење о човеку и посебно *йоложај* који човек има унутар створеног света. Аутор износи негативне импликације које, макар на први поглед, по схватање човека имају поједине хипотезе из *Почела*, попут оне о преегзистенцији духова. Затим, презентује могућност другачије интерпретације учења из *Почела*, поредећи ова учења са ставовима о човеку из других Оригенових дела. Тако, МекГакин, православни патристичар са колумбијског универзитета у Њујорку, пише о Светом Симеону Новом Богослову из једног другог, доста необичног, угла, са прилично јаким фројдовским конотацијама, а у тренду савремене психологије и под утицајем појединих „аналитичара“, али без коришћења Симеонових *Ейичких слова*. Дотле Пол Мек Партлан износи пред нас једну модерну дебату на древну тему о вези између месне и универзалне Цркве, чији су протагонисти Јозеф Рацингер и Валтер Каспер, нудећи притом теологију Јована Зизиуласа као могући конструктивни одговор на ову заострену дилему. У години када се планетарно обележава двоструки Дарвинов јубилеј – двестогодишњица рођења и стопедесетогодишњица публикавања његовог чувеног дела „О пореклу врста“ – Максим Васиљевић покушава макар и посредно да одговори на питање: *йосїоји ли биохемија слободе*, те да ли закони еволуције искључују трансцендентни узрок. На један зани-

мљив начин, у светлу новијих научних истраживања, он пред читаоца износи компаративну теолошко-медицинску аскетику. У постмодерно време које својим контекстом знања и школе пружа више могућности информисања неголи за *образовање*, текст Богољуба Шијаковића, о вероучитељу као ученику Христовом и као узору, показује његов прави задатак: да ученике истински заинтересује за *сјасење*, додуше не у неком апстрактном смислу, него да код ученика подстакне *слободу* и *храброси* за веру, *радоси* за живот, *љубав* за другог. Давид Перовић настоји да нам у правом светлу прикаже појам светосавља његову практичну примену на историјском телу нашег народа. У ову свеску је укључен и текст који нам, макар и синоптички, приближава богословске ставове Карла Барта, највећег протестантског теолога 20. века. Треба рећи да се на почетку *џриказа најрецензијних* теолошких и других публикација налази занимљив преглед значајног и врло актуелног *Дневника* о. Александра Шмемана.

Уредништво